

במדינה

העם דמוקרטיה משוריית

ידיעה קטנה הובלטה השבוע מעל לכל יתר ידיעות הנוגעות למערכת הבחירות המתקרבת: בישובי הספר יוצבו קלפיות משורייתות, עמידות בפני רסיסים וקליעים. ידיעה זו סימלה את מצבה של ישראל: נלחמת, אך משתדלת לשמור על דפוסי ה־דמוקרטיה.

אלא שדפוסי הדמוקרטיה בישראל צע־רים עדיין, וקיים חשש כי תחת תחושת "המדינה במצור" עלולים כמה מדפוסים אלה להתעוות. על כן כדאי היה לא רק להתפעל מן הסמליות הדמוקרטית של הקלפיות ב־ספר, אלא גם לחשוב כיצד למלא את הקלפיות האלה וזוכן, שיבטיח כי גם להבא תשרור תחושה דמוקרטית אמיצה במדינה.

יחסים מרחביים ההתמודדות

"אם לא יחסלו נאצר וחוסין את אירגוני המידאין עכשיו — יחסלו אותם הפידאין מחר". כך קבע, לפני חודשים אחדים, סופר לה מונד לעניינים ערביים, אריק רולו, אחרי סיורו האחרון בלבנון, סוריה, ירדן ומצרים. השבוע ניראה, כי תחזית זו נמצאת בתה־ליך הגשמתה.

תחילה היה זה גמאל עבדאלנאצר שנסוג בחיסופן מעימות ישיר עם האירגונים הפלס־טיניים. אחרי ישר החוק שלו מהמוד ריאר הודיע על נכונות ארצו לנהל מו"מ נוסח רודוס עם ישראל; ואחרי שדובר רשמי של ממשלת מצרים חזר על הכרזה זו בצורה חד־משמעית — פתחו האירגונים הפלסטיניים בהתקפה חזיתית על נכונות מצרית זו למשא ומתן. אילו התמידה מצרים בקו זה, היתה ההתקפה מתפתחת לממדים של קרע קיצוני בין הפלסטיניים לבין קאהיר.

לדעת משקיפים מסויימים, היתה מצרים מוכנה לעמוד בפני התקפה זו — אילו הסתמנה אפשרות סבירה להסדר מהיר עם ישראל. אולם מהעדר אפשרות זו, ניתנה ההוראה לסגת מהצהרת רודוס.

עוברים לאלג'יריה. אבל בעוד שה־חזית המצרית שקטה, התעוררה החזית ה־לבנונית־ירדנית. התקפות אירגוני הפלסטי־ניים נגד ממשלת לבנון, על כי אינה מרשה לחבלנים לצאת משטחה לפעולות נגד ישר־אל, הפכו מזה קרוב לחצי שנה תופעת־קבע בזירה המרחבית. כל הסימנים העידו, כי ההתנגשות תחריף — ואולי תביא את לב־נון אל עברי פי מלחמה אורחית.

גם בירדן הדרדרו היחסים בין המלך לבין אירגוני הפידאין. כי המלך הגיע למסקנה שאם לא יגביל את כוחם של הפלסטיניים מייד — יבוא הקץ לשלטונו המעשי, אם לא להלכה, בירדן.

הפלסטיניים, שהתפתחות זו היתה צפויה להם, הודיעו על כוונתם להעביר את מפקד־תם לאלג'יריה — כדי שתהיה מחוץ לסווח פגיעה פתאומית מצד המדינות המארחות, הגובלות בישראל. החלטתם השניה: להקי־שח את המאבק, ביחוד נגד לבנון וירדן.

יכוזים לערער. קשה היה, בסוף שבוע זה, להתנבא מה יהיו תוצאותיו הסופיות של המאבק. דבר אחד היה ברור: הגורם הפלסטיני יהיה מסוגל — אם אינו מסוגל לכך כבר יום — להכתיב למדינות הערביות את קוהפעולה שלהן כלפי ישראל.

כבר היום יש בכוחם לערער — ואולי להפיל — כל מישור שינסה לחסל את מחנותיהם. בעתיד הנראה־לעין, יהיו הפלס־טינים מסוגלים אף להפיל מישורים שלא יסייעו להם באופן פעיל. הזמן פועל לטובתם: כי כל עוד אין הסכם בין ישראל לבין המדינות הערביות, יהססו הממשלות הערב־יות לחתר על הגורם הפלסטיני כגורם פעיל בלוחמה עם ישראל, ובחודאי שלא ירצו להיראות בעיני המוני תושביהן כבוגדים בעניין הפלסטיני והכלל־ערבי.

פירוש הדבר, מבחינתה של ישראל: מסת־מנת פשיטת־הרגל הסופית של מדינות א־י־ההכרה בפלסטינים כגורם אשר יש לשאת ולתת עמו בכל הסדר לשלום. אם ממשלת ישראל תמשיך להתקשש שאינה מוכנה ל־בר עם הפלסטינים, יהיו אלה המדינות הערביות — תחת השפעת אירגוני החבלה — שעמידו הידברות זו כתנאי לכל הסדר.

ההסתדרות

קשר תרבותי

ההכרעה שנפלה השבוע במערך לגבי מ־

מול התקפת־השיטנה המרוכזת של ר"ח ואנשי "מצפן" בקרב ערביי ישראל, וכדי להפגין מחדש את התמסרותנו לעניין האחוזה היהודית־ערבית, עורכת תנועת העולם הזה — כוח חדש

שיירת שלום ארצית

שתעבור ביום־שבת זה, 15.10.69, ביישובים העבריים והערביים בשרון ובמשולש, דוגמת שיירות־שלום שערכנו ערב הבחירות האחרונות.

שיירה זו נועדה להפריך את כוזבי ההסתה של ר"ח "מצפן, שורפי הגשרים בין שני העמים, להפגין את נוכחות תנועתנו ועקרונותיה לעיני יהודים וערבים כאחד, ולשמש מופגש ארצי של חברינו ואוהדינו ערב המיבחן הגדול ביום־הקלפי.

מסלול השיירה

השיירה הארצית תסדר ביציאה הצפונית מפתח־תקפה, בשעה 10 בבוקר. היא תתפור באזור סרדסה בשעה 16.30.

השיירה תעבור ביישובים הבאים: פתח־תקווה, ראש־העין, כפר־קאסם (שם תיערך אזכרה קצרה לחללי המרדניה של 1956), כפר־ברא, כפרי־סבא, טירה, (פיקניק צהריים), טייבה, קלנסואה, איבתאן, בקעה־אלי־גריבה, אומ־אלי־פחם.

בכל נקודה תשהה השיירה כחצי שעה, בה ישוחחו ראשי התנועה ומשתתפי השיירה עם אנשי המקום.

ינאמו, בין השאר: אורי אבנרי, שלום כהן, אמנון זכרונ, ראובן קריץ, נעים גלעד, חסאן כוסייני וחביב עיפא.

מקומות הריכוז האזוריים:

- **בבאר־שבע:** בתחנת הדלק שביציאה הצפונית, בשעה 7.45.
- **באשקלון:** בתחנת־אגד בשעה 8.30.
- **בירושלים:** ברחבת בנייני האומה, בשעה 8.15.
- **ברמלה:** ליד כלא מעשיהו, בשעה 9.15.
- **בתל־אביב:** בתחנת רכבת צפון, בשעה 9.15.
- **בחיפה:** ליד תחנת הדלק שבדרום העיר (ליד הספינה אף־על־פירן), בשעה 6.00.
- **בעפולה:** בתחנת אגד הישנה (תחנת הרכבת התורנית) בשעה 8.00.

בנקודות הנ"ל ימתינו משאיות למעוניינים חסרי רכב, יחולק חומר הסברה וייצאו המשתתפים למקומי־הריכוז הארצי בפתח־תקווה.

הכנות מוקדמות

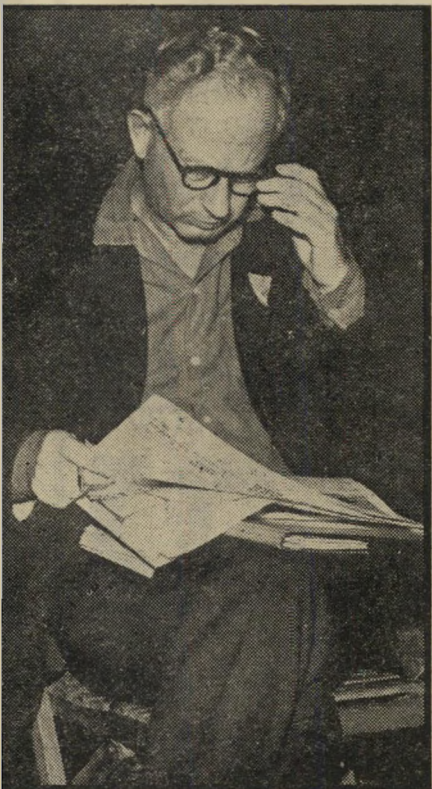
כל המעוניינים מתבקשים להתקשר מייד עם מטה תנועת העולם הזה — כוח חדש בטלפונים 222145, 222146 בתל־אביב, לשם תיאום.

במיוחד מתבקשים להתקשר המעוניינים שאין להם רכב, כדי לאפשר סיור רכב עבורם.

אוהדים, חברים, שוחרי־שלום —

בואו כולכם, בלוויית ילדיכם ועם כליהנגינה שלכם! הביאו מזון לפיקניק־צהריים! הוכיחו כי אחירת האדישות העוברת על הארץ במערכת־בחירות זו פוסחת עלינו!

תנו שאנס לשלום!

עסקן בש

הפקידים קשרו קשר

שתבעו את הדחת בש הם פקידים ממונים. והאיש נגדו כיוונו את זעמם, יהיו כישר־ריו אשר יהיו, הוא בכל זאת נבחר הצבור, חבר הועדה־המרכות של ההסתדרות. חמשת הקושרים שיצאו נגד בש היו אלכסנדר כ"ץ, גובר המרכז לתרבות; בצל־אל שחר, מנהל המרכז; נחמן תמיר, מנהל המחלקה לטיולים; משה חיות, סגן מנהל המחלקה להסברה ואהרון בכר, הממונה על לשכת המרצים במרכז לתרבות.

הם התקוממו נגד בש מרגע שמונה לתפ־קידו בקדנציה הקודמת של הועדה המרכות. הם סרבו או להתיר לו להקים את לשכתו בבנין המרכז לתרבות, דרשו שימקם את משרדו בבנין הועד־הפועל הגדול. למרות זאת לא נטר להם בש איבה, קידם את כולם בתפקידים בחקופת כהונתו.

לפני מספר שבועות, כאשר הוחלפו מכונ־יות עובדי הועד־הפועל ממכוניות סוסיאלי למכוניות פורד אסקורט, ביקש בש דו"ח על השימוש במכוניות מצד פקידיו המרכז לתרבות שתפקידם אינו מדויק זאת. פקידיו המרכז לתרבות הרגישו שהקרקע בוערת מתחת לרגליהם, ניסו להקדים תרופה למכה ולגולל מעליהם אחריות בשל מחד־לים של המרכז לתרבות בשנים האחרונות. לכן קשרו קשר להדיח את בש.

התוצאה היתה שדווקא בש יצא נשכר. מכל חברי הועדה־המרכות הנוכחית של המערך, הוא היחיד שזכה לאישור רשמי מטעם מרכז מפלגתו, שהוא ימשיך לכהן בתפקידו ושאינו כל כוונה להדיחו.